

Benedetos gimimas buvo stebuklas

Nėštumo metu gydytojai motinai diagnozavo, kad smarkiai sumažėję jos vaisiaus vandenys. Šeimai aplankius Opus Dei įkūrėjo kapą, negalavimai išnyko. Tėvai, sutuoktiniai iš Veronos (Italijos), už stebuklą dėkingi šv. Chosemarijai.

2007-03-26

Šis pasakojimas – apie stebuklą. Bent taip mano jį išgyvenusieji. Maža to, jie taip įtikėjo, jog šį įvykį paprašė

apsvarstyti Bažnyčios valdžią ir oficialiai pripažinti, kad jiems pagelbėjo šventasis.

- Bet jau buvo tiek šv. Chosemarijos stebuklų, kad nebuvo reikalo ištirti mums įvykusį, – šypsodamiesi sako Benedetos, kuriai dabar penkeri, tėvai.

Ji pati mums atidarė duris ir įsileido į šios šeimos namus Ponte Crencane (Veronoje, Italijoje). Benedeta – linksma ir guvi, žvitrių akių ir labai šneki, mane nuvedė pas savo tėvus: Paolą Danzį, 44-erių akių gydytoją, ir Alessandrą Sboariną, mokytoją.

Ji turi vyresnę 16-metę seserį ir du brolius, 14-os ir 11-os metų. Mergaitė dalyvauja mano pokalbyje su tėvais ir smalsiai klausosi pasakojimo apie savo gimimo stebuklą. Sutuoktiniai pasakojo pakaitomis; pamatęs, kaip jie puikiai vienas kitą supranta, užrašydamas pokalbį jų atsakymų neskyriau.

- Tvirtinat, kad jūsų duktė gimė stebuklo dėka. Kodėl taip manot?

- Kad suprastumėt, turim grįžti į praeitį. Prieš Benedetą netekom kitos mergaitės – ji mirė tik gimusi. Jos, kaip ir Benedetos, laukiantis buvo tokios pačios komplikacijos.

- Kokios?

- Abiem atvejais nėštumo pradžia buvo gera, paskui per gydytojų apžiūrą abu kartus buvo pastebėta, kad placentoje sumažėjo vaisiaus vandenų.

- Laukiantis kitų vaikų šios bėdos nebuvo?

- Ne. Visus devynis nėštumo mėnesius jaučiausi labai gerai. O kai laukiausi Marijos – mergaitės, kurios netekom – vaisiaus vandenys pradėjo mažėti nuo ketvirto nėštumo mėnesio. Ginekologė mus perspėjo, kad čia rimtas sutrikimas.

- Ir nusprendėte toliau jos laukti?

- Žinoma, iki galo. Svarbiausia – gyvybė, nors netrūko patarimų viską užbaigti. Tačiau mūsų įsitikinimai padėjo eiti iki pabaigos.

- Nesijaudinote?

- Labai sielvartavome, bet vis tiek laukėm. Buvo labai skaudu, kad kūdikis, kuris juda mano iščiose, neturi vilčių išgyventi. Marija gimė aštuntą mėnesį. Pagyveno porą valandų, todėl spėjom ją pamatyti, jai nusišypsoti ir pakrikštyti. Buvo tikra kančia jai leisti išvysti šį pasaulį žinant, kad jai trūksta kai kurių organų, tačiau tikėjimas mums suteikė jėgų. Tik meldėm Dievą, kad ji gimtų gyva, kad galėtume išvysti savo dukrą ir ją pakrikštyti. Kai ji gimė, paėmėm ją už rankutės ir matėm, kaip po truputį gęsta jos gyvybė. Buvo skaudu, bet guodėmės tuo, kad ji keliauja į Dangų.

- Paskui nutarėte susilaukti dar vieno vaiko.

- Jautėme tuštumą. Be to, ginekologė mums sakė, kad šis atvejis labai retas ir kad nėra tikimybės, jog jis pasikartos. Taigi 2000-ųjų pabaigoje, praėjus metams po Marijos mirties, ėmiau lauktis Benedetos.

- Ir kas atsitiko?

- 2001-ųjų kovą, penktą nėštumo mėnesį, echografija parodė, kad ir šį kartą vaisiaus vandenys po truputį mažėja. Vienintelis skirtumas, kad Benedeta nebuvo apsigimusi (Marijai apsigimimai buvo diagnozuoti). Ginekologė šio atvejo paaiškinti negalėjo. Daugelis man patarė darytis abortą.

- Baisi savijauta...

- Jautėmės sugniuždyti. Nuvykom konsultuotis į Bolonijoje esantį priešgimdyminių ligų centrą. Ten

mums pasakė, jog išeities nėra ir kad padėtų nebent stebuklas.

- Ir jūs jo paprašėte.

- Nutarėm taip: melsimės, bet dar ir nukeliausim į Romą pasimelsti prie šv. Chosemarijos kapo. Kartu nusivežėm echografijos rezultatus bei visus tyrimus ir juos išdėliojom priešais šventąjį. Giliai tikėdami paprašėm jo pagalbos ir susitaikėm su Dievo valia, kad ir kokia ji būtų.

- Ir sulaukėte pagalbos...

- Po poros savaičių, kaip tik Didįjį ketvirtadienį, turėjau darytis dar vieną echografiją. Nuėjom lydimi daugybės Opus Dei žmonių maldų – jų paprašėme, kad melstų šv. Chosemarijos stebuklo. Tomis dienomis visi kalbėjo apie vienuolę, išgydžiusią žmogų. Todėl mes juokaudami jo prašėm: „Šv. Chosemarija, negali būti, kad vienuolei pavyko, o tau ne...“

- Atėjo lemtinga diena ir...

- Net nedrįsom pažvelgti į echogramą. Žiūrėjome į nustebusią gydytoją. Ji tylėjo ilgiau nei įprastai, nes niekaip netikėjo savo akimis. Galiausiai atsakė: „Vaisiaus vandenys vėl atsirado. Nepaaiškinamas dalykas“. Šv. Chosemarija išklausė mūsų maldą. Tačiau gydytoja mums pasakė, kad atsiradę vaisiaus vandenys dar ne viskas.

- Kas buvo paskui?

- Mus perspėjo dėl visų pavojų, kurie mergaitei galėjo kilti. Jų buvo daugybė. Įveikę vaisiaus vandenų trūkumą, iki pat gimdymo sėdėjom kaip ant adatų, nes šią mergaitę mylėjom be jokių išlygų. Dukra gimė 2001-ųjų liepos 7 d., kiek per mažo svorio, bet visiškai sveika. Ji buvo šv. Chosemarijos dovana, bet ne vienintelė.

- Sulaukėte dar vieno stebuklo?

- Ne, ne stebuklo, o dovanos, kuri mus labai pradžiugino.

- Kokios?

- 2002-ųjų spalio 6 d., norėdami padėkoti šventajam, vėl nuvykome į Romą, į šv. Chosemarijos kanonizaciją. Kitą dieną Popiežius Jonas Paulius II sveikinosi su žmonėmis, dalyvavusiais šv. Padėkos mišiose kanonizacijos proga: mišioms pasibaigus apėjo aikštę sveikindamasis su tikinčiais. Laimino žmonės, bučiavo vaikus... O kai popiežiaus automobilis ruošėsi grįžti į Vatikaną, prieš atsisveikindamas Šventasis Tėvas pabučiavo paskutinę mergaitę. Paskutinę iš visų... Benedetą.

- Patys ją privedėte, kad pabučiuotų?

- Ne, mes su mergaite, kuriai tada buvo 15 mėnesių, sėdėjom labai toli nuo mašinos. Kažkas pasakė, kad

Popiežius nori pabučiuoti dar vieną vaiką. Benedeta mūsų zonoje buvo vienintelė, todėl žmonės ją tiesiogine to žodžio prasme mums išplėšė iš rankų ir, perduodami vienas kitam, prinešė prie Popiežiaus. Jai keliaujant atgalios, visi su ja žaidė. Ji pas mus sugrįžo negreitai. O per kokius vargus jos susilaukėm! Buvom laimingi.

- Ir turbūt patenkinti.

- Bet čia dar ne pabaiga. Praėjus metams, mums paskambino draugas ir pasakė, kad šv. Chosemarijos kanonizacijos proga išleistoje knygoje per du puslapius išspausdinta nuotrauka, kurioje Jonas Paulius II bučiuoja mūsų dukrą. Tad iš karto nusipirkom tą knygą su nuotrauka.

- Grįžkim prie išgijimo. Kodėl manot, kad įvyko stebuklas?

- Todėl, kad pernelyg daug sutapimų. Buvo prognozuojama, kad kūdikis gims anksčiau laiko ir vargiai išgyvens arba mirs dar iščiose. O ką jau kalbėti apie galimus apsigimimus. Tačiau pažiūrėkit į mūsų dukrą – tvirta kaip ažuolas. Per pusšestų metų nebuvo net peršalusi.

- Kodėl apie šį stebuklą pasakojate viešai?

- Norim padėšinti panašios bėdos užkluptas motinas, kad jos neprarastų vilties. Ir dėl to, kad, kaip sako ginekologė, stebėjusi du paskutinius mano nėštumus, čia gera pamoka, kad niekada negalima pasmerkti dar negimusio kūdikio.

Giancarlo Beltrame // “Arena”
(Verona, Italia)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/benedetos-gimimas-buvo-
stebuklas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/benedetos-gimimas-buvo-stebuklas/) (2025-04-13)